ר. ראסכל
רנאטינו
לא
עף
בימי א'

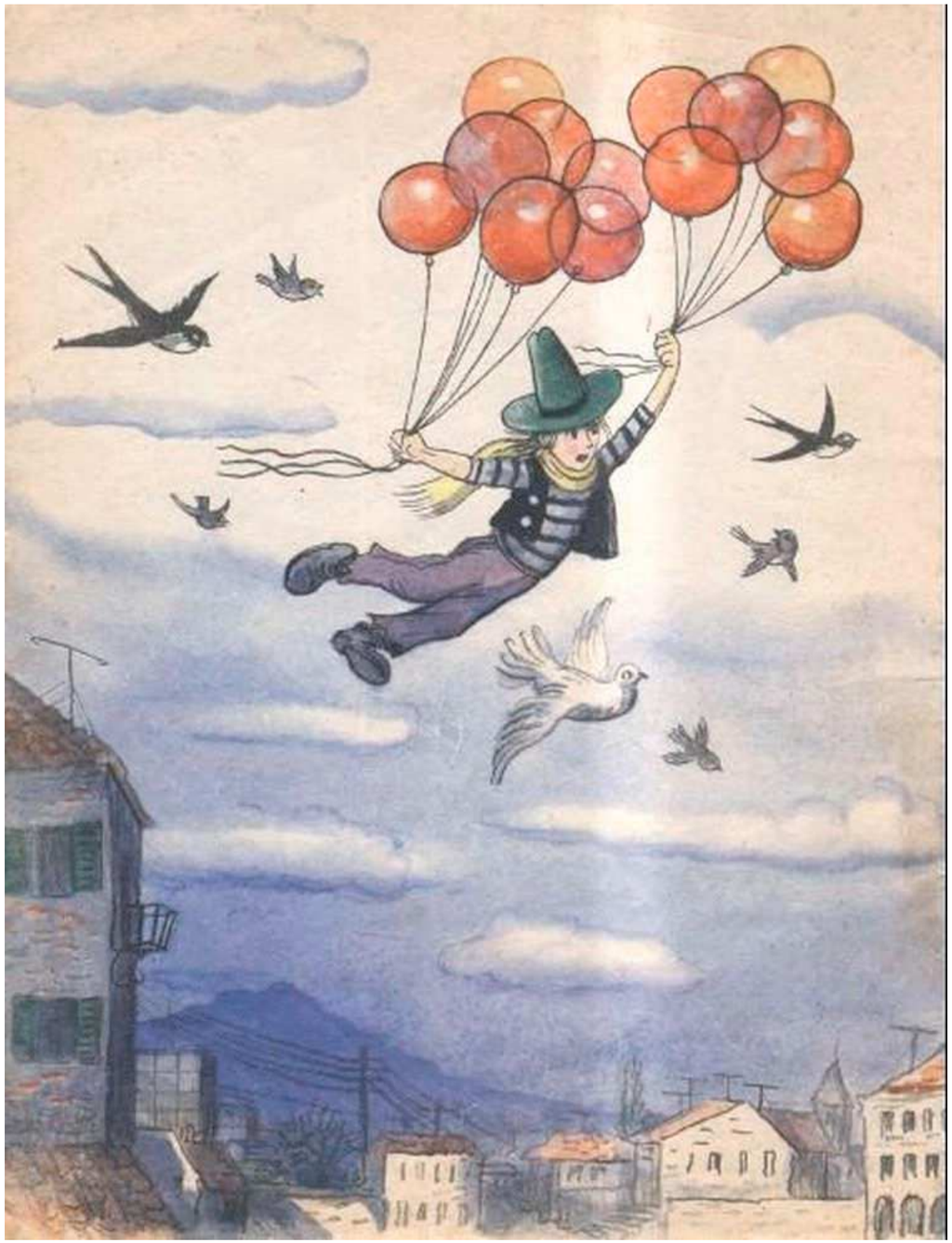

האם ראיתם פעם בשמיים אדם קטן במעיל חום עם צעיף צהוב על צווארו?
לא?
ולא ראיתם איך הוא מתעופף, מחזיק מעליו שלושה-עשר בלונים אדומים?
תחשבו היטב!
אתם יודעים – הוא קטן כזה, בעל שער שחור, ואפו תמיד כחול מקור.
באמת לא ראיתם?
קוראים לו רנאטינו והוא עף תלוי על שלושה-עשר בלונים כי הוא עובד רחוק מביתו, על האלון האדום, ולשם קשה להגיע ברגל.
כלומר, לא ראיתם אף פעם?
היום עובר כל כך מהר שאנו לא מספיקים להבחין בשום דבר. הרי כבר כמה שנים, בשעה שבע פחות

חמש, רנאטינו קושר את הצעיף הצהוב לצווארו, חובש כובע ירוק, לוקח ביד את הבלונים ועף דרך החלון.
ומי רואה אותו?
מי יכול לספר עליו אפילו במילה אחת?
אף אחד!
כי האנשים לא מביטים לשמיים, לא בשעה שבע פחות חמש בבוקר, ולא בשמונה.
וגם לא בצהריים.
וכי למה שיהיה להם עניין בשמיים, אם הם תמיד אותו הדבר?
כחולים! אילו רק פעם אחת היו חומים למשל!
האנשים עסוקים בעניינים שלהם ולא מסתכלים לשמיים, וגם רנאטינו כמעט אף פעם לא מביט על האדמה. העיר נראית לו קטנה מאוד מהגובה, האנשים כמו גמדים, ובתים כמו קופסאות הגפרורים, אחד לבן, שני כחול, שלישי בצבע של אפונה ירוקה.
רנאטינו עף בשמיים ולא חושב על דבר.
הדאגה היחידה שלו היא - איך לא לפגוש ענן. כי אז, אפילו לא ירגיש ויעשה שחור כולו.
לשם מה כל העננים האלה! רנאטינו לא מוריד מהם עיניים. הוא יודע שאפשר לצפות ממהם לכל דבר.
פעם עפו מולו עננים נקיים ולבנים כמו שלג, כמו קצפת לבנה. הוא ניסה לאכול קצת. איפה! שום דבר לא ניכנס לפה. ופעם אחרת הופיע באופק ענן, אביר גדול, בקסדה ועם חרב. עברה שניה והוא הפך לאניית קיטור ששתה על הגלים, ואז הוא נעשה לשכנה, דודה אמיליה, בכובע קש מגושם על ראשה.
אז איך אפשר להאמין לעננים האלה?
ופעם בבוקר רנאטינו עקב אחרי עננים שעירים ופתאום "בום! בום!" גשם שוטף נשפך על המסכן.

והוא הגיע לאלון האדום רטוב-רטוב, כמו חתול ספוג מים.

*

והאלון האדום נקרא כך כי העלים שלו.. ירוקים. והיו בוודאי קוראים לו האלון הירוק, אבל בוקר מוזר אחד ראה את האלון משורר מוזר אחד. נכון, הוא היה קצר ראייה וקצת עיוור צבעים.
והמשורר הזה התפאל מהאלון וכתב שיר:

סערה הכתה בך
אך אתה גדול ועצום
אוהב רוח וגשם
אלון אדום ענק!

שיר יפה, נכון?
המשורר האומלל. פעם בלבל שוב בין אור אדום וירוק.. ומכונית דרסה אותו.
אבל למה רנאטינו מגיע לאלון האדום כל בוקר, פרט לימי א', בשעה שמונה בבוקר?
פשוט – הוא בא לעבוד שם.
יש מי שמגלח אנשים, או מצחצח נעליים, או מחלק גלידה, או מוכר כובעים. אבל רנאטינו לא היה אדם רגיל, לא כמו כולם. הוא ניסה לחלק נעליים ולגלח כובעים. אבל שום דבר לא יצא מכך. לכן הוא חיפש עבודה אחרת. ובסוף מצא. הוא נשכר לשמור על ציפורים, ושומר על גוזלי דרורים קטנים באלון האדום, הענף הרביעי מימין, הקן מספר שלוש.

מדי יום, פרט לימי א', משעה שמונה בבוקר ועד שבע בערב הוא משעשע אותם ומרגיע אותם, אם יהיה צורך בכך.
מזריחת השמש ועד חושך אמא-דרור ואבא-דרור עובדים בשדה. הם אוספים גרעינים לגוזלים שלהם.

כל אותו הזמן רנאטינו משעשע ומרגיע את השובבים.
כל יום, פרט ליום א'.
ומדוע לא ביום א'?

כי בימי א' רנאטינו אוהב לאכול היטב. והוא אוכל קערה שלמה של כופתאות במיץ עגבניות! ואחרי ארוחה כזו הוא נעשה, כמובן, כבד יותר,
ושלושה-עשר הבלונים לא יכולים להרים אותו לשמיים.
לכן בכל יום א' רנאטינו נח.

*

תשאלו מדוע כולם באלון האדום מפחדים מצ'יפ, הדחליל במעיל המשובץ?
את זאת בעצמי אינני יודע.
אולי בגלל זה שהוא עומד כל הזמן בלי תנועה באמצע השדה, במעיל המלוכלך המשובץ שלו. ואת ראשו מקשט כובע צילינדר מחורר, שקש יוצא ממנו.
אז איך לא לפחד מצ'יפ שאצלו בראש קש במקום המוח?

האם אפשר לסמוך עליו?
הוא אמנם מעץ, אבל לא רצה להיעשות לדלת, לשולחן או לקולב. העדיף להיות דחליל.
וצ'יפ נעלב מאוד מהדרורים.
מדוע הדרורים מפחדים ממנו ולא אוהבים אותו? הם הרי לא מכירים אותו בכלל. והאם הציפורים הטיפשות האלה יודעות כי הוא דווקא מאוד טוב לב?
ומאוד אומלל? כי בילדותו, עוד כשהיה לעץ, חלם להיות ארון? והעיקר, האם הם יודעות כי הדחליל לעולם לא מגרש דרורים? אז אם הם מפחדים ממנו סימן שהמצפון שלהם לא נקי!
כל זה צ'יפ רצה לספר להם. אבל איך?
הרי בני אדם שכחו לצייר לו פה.

ובלילות, כאשר הגשם דופק עליו ורוח קרה נושבת צ'יפ נזכר בזמני הצעירות שלו. ונאנח מרות. אילו רק יכול היה להיות סירה ולשוט בנהר רחוק-רחוק, ולא להפחיד את אף אחד.
וכשהוא חושב כך צ'יפ מוכן לבכות. אך לא הוא יכול – בני אדם לא ציירו לו עיניים.

*

אפילו רגע שקט לא היה לרנאטינו על האלון האדום.
לשבת שעות שלמות על ענף לא היה נוח במיוחד,
אבל זה עוד מילא! גרוע יותר ששבעת הגוזלים התנהגו כמו שבעה שדונים.
כל הזמן היה צריך להשגיח עליהם. מה הם לא המציאו! פעם היו יוצאים מהקן, כל השבעה, ומטרידים את הלטאות שהתחממו בשמש.
זה יפה ככה?

ופעם אחרת מרחו בסבון את הענפים, כדי שהסנאים ימעדו וייפלו.
יפה, אין מה לומר!
אבל הכי גרוע היה כשהם היו פתאום מתחילים לשיר. הם למדו לשיר בבית ספר חדיש של זמרים-צעקנים, והם רעשו וצעקו כך, שמכל מקום היו מגיעים דרורים מפוחדים שחשבו כי שריפה פרצה. הדרורים הזקנים והחכמים יותר רק הנהנו בראשיהם ועפו חזרה לקנים שלהם. עפו ולא היו בטוחים, כי קשה היה להחליט, האם הגוזלים שרים שירים או שצועקים בגלל כאבי בטן.
ורק רנאטינו היה מצליח להשתיק את השובבים. מספיק שיתחיל לספר סיפור והגוזלים מיד היו משתתקים.
ורנאטינו ידע סיפורים מיוחדים.
"חי פעם אחד, מנהל חשבונות ...כחול. וקראו לו "כחול" כי הוא הלך תמיד בחליפה כחולה. לא הייתה לו אחרת. הוא היה צעיר, יפה, וישר למרות ששירת במשרד האוצר, ששם מונחים היו כספים רבים...."
אבל סיפור אחד היה במיוחד מוזר!
"חי פעם אבא והיו לו שלושה בנים, שלושתם היו טיפשים, לא ידעו קרוא וכתוב ולא לדבר. ושלושתם רצו להופיע בטלוויזיה, או לכל הפחות להיות שחקנים בקולנוע.
ותארו לעצמכם – הם נהיו לאומנים מפורסמים!"

סיפורים כאלה הוא יכול היה לספר במשך שעות. שבעת הדרורים הקטנים ישבו בשקט-בשקט, פתחו את המקורות שלהם בפליאה, והקשיבו לסיפורים מהחיים היומיומיים שקשה להאמין בהם.
*

ולמטה, לרגלי העץ, עמדה כמו מוקסמת הנערה אנדריאה, בת חוטב העצים.
אנדריאה הייתה דקיקה, בעלת צמות לבנות כמו פשתן. מדי יום, לפני שעת הצהריים, אמא שלה הייתה נותנת לה סל עם אוכל ואומרת "תביאי מהר את הארוחה לאבא." ואנדריאה הביאה.. אבל אף פעם לא באה לאבא בזמן.
כשעברה ליד האלון האדום, היא תמיד הייתה נעמדת, מרימה את ראשה והרבה זמן מקשיבה לסיפורים של.
ורנאטינו סיפר לדרורים:
"חי פעם רג'ה הודי. הוא היה כל כך עשיר שאילו מכר את כל היהלומים, כל הטירות וכל הזהב שלו היה יכול לקנות... שני חלוצים ועוד קשר שמאלי אחד של קבוצת כדורגל..."
ועליכם לדעת שבאיטליה קונים ומוכרים את שחקני כדורגל כמו כל דבר אחר בשוק. וככל ששחקן כדורגל בועט טוב יותר ברגלו השמאלית לפינה הימנית וברגל הימנית לפינה השמאלית, כך מחירו עולה.
הייתה עוברת שעה, שעתיים, ואנדריאה עדיין עמדה לרגלי האלון. ואחר כך אבא שלה אכל מרק קר. וכעס מאוד. ונשבע להתחשבן עם האלון האדום המקולל. אבל אתם מכירים את העם של חוטבי עצים. צועקים, מאימים, אבל בעצם הם אנשים טובים שבטובים. אני בעצמי הכרתי חוטב עצים אחד שבבית, בערבים, ניגן בכינור.

*

הבז גראקק עבר לא מזמן לעמק. רע מאוד היה לו בהרים. קר מאוד. רוחות פרצים. ויותר מדי בזים. ועכשיו בעמק, בלי מתחרים, הוא יכול היה להציג את עצמו כמו עיט. וזו הייתה מטרת חייו.
מדי בוקר הוא השחיז בקפדנות את מקורו באבן, אחר כך היה פורש רחב את כנפיו והשתדל בלי תנועה להביט ישר על השמש, כפי שעושים כל העיטים. כן, הוא נראה אז ממש מפחיד! כאשר תושבי האלון האדום ראו אותו הם קראו מיד:
"זהירות! גראקק מגיע!"
ואף אחד.. לא ברח. כי גראקק לא ראה אף אחד. לצערו הוא היה קצר ראייה והיה צריך להרכיב משקפיים. אבל איזה בז המכבד את עצמו ירכיב משקפיים? והעיקר - הוא כל כך הרבה זמן, ללא הפסק, הביט בשמש, שהעיניים שלו נעשו כמו שתי סופגניות. והוא אפילו לא ראה מה שנעשה ממש תחת אפו.
אבל פעם...
פעם, ביום ה', ירד גשם. ועוד איזה! כמו מים הנשפכים מדלי. גשמים כאלה באים רק בחודש מאי, ולעתים קרובות, אינני יודע מדוע, דווקא בימי ה' בבוקר!
תוך חמש דקות רנאטינו, שבעת הדרורים, הדחליל צ'יפ, חוטב העצים ובתו אנדריאה נרטבו עד העצמות. כולם, מלבד הבז גראקק.
כי באותו הבוקר גראקק ישן עד מאוחר בקן שלו, על האנטנה של טלוויזיה הגבוהה. ובסוף הוא התעורר. פיהק ויצא מהקן. ואז נעמד כרגיל כדי להסתכל על השמש.
רק שהשמש לא הופיעה בשמיים.
הרחובות, גגות הבתים - כל זה היה רטוב מגשם.

קרני הבוקר של השמש תמיד עיוורו את עיני הבז. ועכשיו, בלי השמש, גראקק ראה בפעם הראשונה את הגן הציבורי שבעיר. וראה שבגן עומד האלון האדום. ושעל האלון האדום יושבים בקן שבעה דרורים קטנים.

הוא עף לכוון האלון וכמו בז אמיתי נפל כלפי מטה כמו אבן.

"עצור" קרא לו רנאטינו "לאן אתה?"

"אינך רואה? לארוחת בוקר."

"איזו?"

"לאלה" והוא הצביע בציפורן החדה על הדרורים המפוחדים.

"השתגעת לגמרי!"

לזאת גראקק לא ציפה. כבר מאות בשנים בזים אוכלים דרורים. זה ידוע לכל אחד. ואיך האיש הזה, בכובע הירוק המצחיק, מעז להפריע לו!

כדי לבדוק מי הוא החוצפן הבז קצר הראייה התקרב לרנאטינו והמקור האיום, המעוקם שלו, נגע בפניו. למען האמת, רנאטינו נבהל מאוד. אך הוא לא הראה זאת. הרי תחת העץ עמדה אנדריאה. עמדה והסתכלה על רנאטינו בהערצה והתפעלות, כמו על גיבור. רנאטינו הקטן נראה לה כמו אביר ללא פחד. רנאטינו ניפח את חזהו, קיפץ את ידיו לאגרופים והתכונן לקרב.

אך לפני המאבק הוא התחיל להפעיל עורמה.

"האם אינך מתבייש?" אמר בתוכחה "עיט המלך ובכל זאת..."

"מה.. מה.. אמרת?" גראקק פרש את הכנפיים ורצה להציג מראה מלכותי. מרוב הנאה הסמיק כולו "מה רצית לומר?"

"אמרתי שאתה, עיט מלכותי, לא תשים לב על שבעה גוזלים של דרור."

"כך אתה חושב?" שאל גראקק קצת מבולבל.

"בוודאי!" קרא רנאטינו "האם אינך קורא עיתונים? עיטים חוטפים עגלים מפוטמים, נלחמים עם ציידים, מתנפלים באומץ על מסוקים. אתה, אינך מתנפל על מסוקים?"

"על מסוקים?" גראקק אפילו את השם הזה לא שמע "א-א! בוודאי! בוודאי! פעם, בהרים, הורדתי בבת אחת שלושה, במכה אחת של המקור."

צמרמורת הפחד עברה באנדריאה שעמדה תחת העץ. שלושה מסוקים במכה אחת! ורנאטינו אפילו לא הניע שמורת עין. ומה הם ה"מסוקים" האלה. אנדריאה בעצמה עוד לא שמעה עליהם.

*

בינתיים המרק של חוטב העצים התקרר והתקרר. וחוטב העצים היה באותו היום רעב מאוד. מדוע הוא אף פעם לא מצליח לקבל מרק חם? בכל אשם

האלון האדום המקולל הזה!
מספיק ודי!
היום הוא יתחשבן אתו.
אחת ולתמיד.
ורנאטינו עדין שוחח בשקט עם הבז גראקק.
"תבין, אני רק זמן קצר בעיר הזו" ניסה להצטדק גראקק "וגם הבטן שלי ריקה. אז איפה אני יכול למצוא את אלה.. ממם.. שכחתי את השם" "מסוקים."
"כן, כן, מסוקים.. תבין, יש לי כיב קיבה, ואני חייב לאכול בדיוק בזמנים קבועים."
"הבט!" הראה לו רנאטינו "שם, ליד הארובה האדומה נמצא נמל.."
מה זה?
נדמה שמישהו דופק בגרזן!
נכון. מכות הגרזן.

חוטב העצים הרים את הגרזן והכה בו בגזע האלון.
הגרזן נכס לתוך האלון האדום.
עמוק.
עד הידית.
וחוטב העצים המסכן לא הצליח להוציא אותו משם.
בכעס הוא דפק בעץ באגרופים, בעט בו ברגל.

הקנים של הציפורים התנדנדו ואוט-אוט היו נופלים.
גראקק קצר הראייה השתומם:
"מאין פתאום נושבת הרוח?"
בת חוטב העצים בכתה מרות.

ורנאטינו לא רצה שאנדריאה תבכה.
"הי!" קרא לחוטב העצים "מה אתה עושה? השתגעת? כך אתה עלול להפיל את העץ!"
חוטב העצים הרים את ראשו ושאל מופתע:
"מי אתה?"
"זה רנאטינו" הסבירה אנדריאה מהר "זה שמספר סיפורים בלתי רגילים."
"אא, סיפורים!" נהם חוטב העצים. וכשהצליח בסוף לשלוף את הגרזן התחיל עוד יותר חזק לחטוב באלון.
"הי! חכה! אני תכף ארד..." קרא רנאטינו.
אך עוד לפני שזז ראה שגראקק גלש מהאלון.
למעשה לא גלש אלא נפל. לא כמו בז, אלא כמו מי שמאבד שיווי משקל. גראקק המסכן עוד לא הספיק לפרוש את כנפיו כשבצעקה צרודה נפל על הארץ.
ממש לרגלי חוטב העצים.

"תצילו! עיט!" קרא חוטב העצים ואבד את הכרתו מרוב פחד.
הוא לא ידע שגם גראקק נבהל נורא כששמע את צעקה "עיט" וחשב שעיט כלשהו הגיע לסביבה. אך שבעת הדרורים שמחו מאוד ונפנפו בכנפיהם.
רנאטינו קרא: "הידד!" ואנדריאה, בת צמות לבנות, הביטה עליו בלב מלא חיבה. ורק אז גראקק הבין ש"העיט" זה הוא בעצמו.
איזה יום טוב לגראקק היום! איזה יום ה' נהדר!

*

"טררראך!"
כולם צעקו בפחד.
האם שמעתם פעם על קרלו אנדראו לויג'י?
לא?
מוזר מאוד.

הוא שולט בשבעת הברקים שעפים בעולם יחד עם הסערות. הרי זה הוא, שפעם עף לתוך החלון, הסתובב בחדר ושרף את זקנו של עורך דין חשוב אחד. ופעם, בעמק לה אוסטה, קרלו אנדראו לויג'י חסר המנוחה ראה שבעלת בית תלתה לבנים. הוא האיר שלוש פעמים, כיוון היטב, מרח את כל הלבנים בפיח שחור וברח!

אתם חושבים שהוא מישהו רע?

לאו דווקא. פשוט, הוא אוהב להתבדח עם מי שהוא פוגש. בלי כעס, רק לשם שעשוע. רק מדי פעם הבדיחות שלו קצת מגונות. ולפעמים הן גורמות לאסונות ממשיים.

הנה הפעם, משום מה, הוא כעס על הבז גראקק שכולם חשבו לעיט, ו"טרררך!" ברגע אחד הוא שרף לו את כל הנוצות.

גראקק המסכן! קרלו אנדראו לויג'י עף מהמקום והשאיר אותו לצחוק של כולם.

חברים מביטים עליו והוא מתבייש. וגם קר לו. ועכשיו גם חוטב העצים התאושש וראה ש"העיט" דומה לאפרוח רטוב. חוטב העצים התבייש שמפחד

אבד את הכרתו, הוא תפס את הגרזן והתחיל שוב לחטוב באלון האדום.
וגראקק המסכן התחיל לבכות – איזו בושה זו – אף נוצה לא נשארה על גופו!
והקור ניכנס לו ממש תחת העור. לא, הוא לא יוכל לחיות כך.

"מה אעשה בלי הנוצות היפות האפורות שלי?" בכה גראקק "הן היו כמעט חדשות. הו, כמה אני מסכן, כמה מסכן!"

הוא התייפח ודפק במקורו באדמה, כאילו ביצע את הריקוד החדש צ'ה-צ'ה-צ'ה". מאז שהבזים קיימים כך הם מביעים את מצוקתם. אז איך לא לרחם עליו? כולם התחילו להשתתף בצערו ולבכות – רנאטינו, אנדריאה, שבעת הדרורים, זוג הקוקיות מהענף הגבוה של אלון האדום. ואחר כך אחד הדרורים הוציא מכנפו נוצה אחת, דרור שני שתי נוצות, שלישי ארבע...
לא עברו שתי דקות ואת גראקק הערום הלבישו מרגליים ועד הראש.
לשם כך שמשו מאה ועשרים נוצות דרורים, ארבע-עשרי נוצות של קוקיות צעיף צהוב שעיר. כן, כן, הצעיף המיוחד של רנאטינו.
תוכלו לומר מה שרק תרצו, אך לחוטב העצים לב טוב. גם הוא התרגש. הוא המשיך לחטוב באלון האדום, אבל עשה זאת רק ככה-כהה, יותר למראה.

*

באותו הזמן קרלו אנדראו לויג'י היה עדיין בשמיים. הוא היה מרוגז מאוד.
ככה זה? הוא שרף לבז העלוב הזה את כל הנוצות והנדבנים האלה הלבישו את גראקק בחזרה. ואפילו שמו לו צעיף צהוב על הצוואר!!
יופי! עכשיו הוא יראה להם!
"טרררך!"
שלום, צעיף צהוב. נשרף, הפך לאפר.
גראקק המסכן התחיל לדפוק את ראשו באלון.
"איפה המצפון שלך?" צעק רנאטינו לכוון הענן שממנו בא הברק "למה אתה עושה מעשי שטות?"
"הרי אני צריך לעשות משהו" ענה לו קרלו אנדראו לויג'י, מוטב כך מאשר לשרוף בתים. ויתר שישה הברקים עוסקים רק בזה."

"הם לפחות נלחמים עם בתים" קרא לו באומץ רנאטינו "ואתה מתנפל על הבז המסכן. אתה יודע שמהבוקר הוא לא אכל דבר?"
"אך כך!" רעם קרלו אנדראו לויג'י. הוא התרגז שוב. מי הוא האדם שמעז לנזוף בו, בשולט על ברקים, וזה עוד בנוכחות של כולם. "אז טוב! נעשה משהו שמח יותר! בהתחלה אשרוף, למשל, את האלון האדום."
"לא!" צעק רנאטינו.
"לא!" קראו אנדריאה ושבעת הדרורים.
"לא!" קרא חוטב העצים "לא צריך. מוטב שאחטוב אותו בעצמי."
"איך תחטוב אותו?" צחק קרלו אנדראו לויג'י "הרי התחלת כבר לחטוב. אז למה הפסקת?"
ו"טרררך!"
אנדריאה צעקה מאימה – אבא שלה נעלם בתוך

להבות אש.
אל תפחדו.
קרלו אנדראו לויג'י רק התבדח. חוטב העצים נשאר

שלם ובריא, ורק הגרזן שלו הפך לאוד, אוד שחור ומעשן.
פרץ צחוקו המתגלגל של שליט הברק נשמע מעל הגן והשתתק מיד.
"הגרזן שלי האומלל!" נאנח חוטב העצים. הרי הגרזן היה לו נחוץ כמו שנחוצים רגליים חזקות לרוכב אופניים או קול יפה לזמר.

לשווא ניסתה אנדריאה להרגיע את אביה האומלל.
מקורות הדרורים נפתחו רחב מרוב צער.
"אתה סתם יצור חסר לב!" קרא רנאטינו.
ואז קרלו אנדראו לויג'י התרגז על ממש. מה, הבדיחות שלו לא מוצאות חן בעיני רנאטינו?
אז נראה!
עכשיו הם יראו מה יכול לעשות השולט על ברקים!
"טרררך!" הוא הבריק והתנפל על האלון האדום.
אך לא הגיע.
"הי אתה, חוצפן חלוד!" שמע פתאום צעקה "אתה חושב שתפחיד אותנו?"
קרלו אנדראו לויג'י הופתע ונעצר בשמיים.
"מי הוא הצועק? מאין הוא צועק? כנראה משדה החיטה. ובאיזה קול איום. זה כנראה הדחליל שלא יודע לדבר כמו שצריך."
ואכן זה היה הדחליל במעיל המשובץ. צ'יפ הזקן,

המוכר לנו.
"הוא קורא לי חוצפן?" כעס קרלו אנדראו לויג'י "חכה. תכף אתחשבן אתך!"
ו"טרررך!" הוא התנפל על צ'יפ.
אך בדרך התעשת והחליט להתבדח. הוא שרף לדחליל רק את המעיל ואת כובע הצילינדר שלו. אז כולם יכלו לראות שהדחליל האיום הוא רק כמה קרשים הקשורים זה בזה ותקועים באמצע שדה החיטה.
כעת קרלו אנדראו לויג'י התחיל להתבייש בגסותו, והוא עף רחוק-רחוק משם יחד עם העננים שלו. ופתאום שוב זרחה השמש.
"מזג אוויר מוזר השנה" דיברו אנשי העיר זה לזה. הם לא יכלו לדעת שלדבר אין כל קשר למזג האוויר!

אך צרות חדשות נפלו על ידידנו בבוקר האיום הזה.
"משארית הדחליל אעשה ידית לגרזן חדש!" שמח חוטב העצים והתחיל להוציא את אחד הקרשים של הדחליל.
אך לצ'יפ זה לא הספיק.
"אנא, תעשה שניים! לפחות לשני גרזנים!" ביקש.
"טוב, שיהיה כך. שני גרזנים" הסכים חוטב העצים ובידיו החזקות הוציא את צ'יפ מהאדמה.

*

ואז קרה דבר לא יאומן.
מהחור שבו עמד הדחליל פרץ זרם נפט. מזרקה בגובה של כמאתיים מטר התרוממה לשמים. תוך שניות הכל סביב החשיך, כאילו לילה ירד על העיר. והנפט שטף את הכל, שדה החיטה, רחובות העיר, הגנים..

"אכן מזג האוויר משונה. שוב גשם" אמרו האנשים. אך זה היה נפט, כפי שאתם כבר יודעים.

תוך דקות השחיר הכל בעיר, רחובות, בתים, בני אדם. וכל תושבי העיר מחאו כפיים בשמחה וצחקו.

רק רנאטינו, היחידי בכל העיר, לא שמח. הוא דאג וראה שחורות. אך מי עוד יכול היה לנחש מה יקרה?

כתבי עיתונים וטלוויזיה רצו אל חוטב העצים, שתוך רגע נעשה למלך הנפט.

"אמשיך לחטוב עצים כמו קודם" היה אומר חוטב

העצים "אך העצים שאחטוב צריכים להיות גבוהים, בעלי עלווה סמיכה, ראויים לגרזן מזהב. כי הרי עכשיו אעבוד רק בגרזן זהב. והבת שלי תתחתן עם נסיך. וכל יום, בבוקר ובערב, אוכל מרק חם!"

העיתונאים צילמו את המיליונר החדש לכל העיתונים. כולם בירכו אותו. ורק אנדריאה בכתה

בפינה. ורק רנאטינו נאנח, תוך ישיבה על ענף של האלון האדום.
איזה בוקר עצוב של יום ה'! באמת, איזה צהריים

עצובים!
ימים עצובים חיכו לידידים שלנו.
רנאטינו עף כרגיל מביתו כל יום לפני השעה שמונה על הבלונים שלו. אבל עכשיו היה יוצא לעבודה בלי חשק. הוא עשה זאת רק בגלל התחייבות. מובן, הוא שמר על הדרורים הקטנים השובבים, אך הסיפורים שלו היו כבר עצובים יותר וכולם נגמרו רע מאוד.
אבל הדרורים לא כעסו. הם המשיכו לשבת בשקט, ואפילו לא התחשק להם לעשות תעלולים לסנאים.
מדי פעם גראקק היה מגיע לאלון כדי להראות לרנאטינו כמה מהר צומחות לו נוצות חדשות. אבל גם הוא לא הצליח לשנות את מצב רוחו הרע של רנאטינו. וזה הביט כל הזמן על מגדלי הנפט. אלה התרבו בשדה החיטה מדי יום. כל מגדל חדש זה עוד מיליון, וכל מיליון הפריד עוד יותר את רנאטינו מבתו של חוטב העצים. הרי עכשיו חוטב העצים הזקן נעשה לאיש העשיר ביותר בעיר. ורנאטינו, כפי שהיה, כך גם נשאר אדם עני.

*

גם אנדריאה הייתה עצובה מאוד.

היא הייתה אומללה למרות שאבא קנה לה בפריס מאה שמלות שבאופנה, סלים עם שוקולד וספרים יפים. היא הסתובבה כמו אבודה בכל האולמות של הבית החדש שלה. וכל הזמן הייתה נעצרת ליד אותו החלון, באותו האולם. היא לחצה את אפה לזכוכית והסתכלה לכוון הגן הציבורי שבו עמד האלון האדום. ובכתה בשקט. ורזתה ממש מיום ליום.

אבא שלה הזמין את הרופאים הטובים ביותר שבעולם.

"מא-לאנ-כול-יה" קבעו הרופאים החכמים. "הנערה חייבת לנסוע. תסיעו אותה לאן שתרצה, אבל כמה שיותר רחוק מכאן! האם אינכם מרגישים שכאן מריחים נפט?"

"אז ניסע לקנדה" החליט חוטב העצים - המיליונר. עכשיו הוא חלם בלילות על עצים גבוהים, ביערות ללא גבולות, בארץ הרחוקה הזו.

וכל בוקר היה משחיז את גרזן הזהב שלו.

וצ'יפ, שנהיה לידית הגרזן רעד בגאווה.

*

ופעם בבוקר יום ה'...

"עצור!" תקראו "זאת אומרת שהכל יתחיל מהתחלה?"

תירגעו! זה היה יום ה' אחר.

וכך, ביום ה' בבוקר, תושבי העיר ראו שבכביש המוביל לנמל התעופה נוסעות זו אחרי זו שבע

מכוניות כחולות ועוד שבע שחורות.
"חתונה" אמר מישהו.
"הלוויה" אמר אחר.

גם זה וגם זה טעו.
מי נסע במכוניות?

כל ארבע-עשרה המכוניות נעצרו בשער נמל התעופה. משלוש-עשרה הראשונות הסבלים הוציאו מאה עשרים ותשע מזוודות ושלושים תיקים ומהאחרונה יצא המיליונר- חוטב העצים ובתו אנדריאה, חיוורת מאוד.
המטוס, בעל ארבעה מנועים ענקיים ושתי כנפיים ארוכות, עמד כבר על מסלול ההמראה, מוכן לטוס לקנדה.
הסבלים בסרבלים נקיים התחילו להעמיס את המזוודות.
רנאטינו ישב כמו תמיד באלון האדום. ולכאן גם הגיע גראקק. הוא הציע שיעזור לשמור על הדרורים, למרות שלא היה לכך כל צורך, כי שבעת השובבים נעשו שקטים ומסודרים. אפילו לשחק לא היה להם חשק.
"תאמין לי, עפתי כבר הרבה בעולם" אמר גראקק

"וראיתי חוטבי עצים רבים. ולכולם בנות יפות.
לפעמים אפילו שתיים."
אך רנאטינו לא הקשיב, אלא רק בכה בשקט.
ושבעה הדרורים נאנחו כשהסתכלו עליו.
"פעם, בהרי דולומיטים פגשתי בחוטב עצים,
שאצלו.." לא נכנע גראקק.
אך אז קרה דבר מוזר. ברק הופיע בשמיים בהירים
"טרררך!" וקרלו אנדראו לויג'י ירד על האלון האדום.
"תאמין לי" אמר לרנאטינו "אני נשבע שלא ידעתי כי
כך יתנהלו הדברים. אם תרצה, אשרוף את כל
מגדלי הנפט."
"תודה, לא צריך" בעצב אמר רנאטינו.
"או אולי רק שניים" השולט בברקים רצה איכשהו
לעזור לרנאטינו. אך רנאטינו רק הניע את ראשו "לא,
אולי בפעם אחרת.."
"אז אולי אשרוף רק את המטוס."

"איזה מטוס?"
"נו זה שלוקח את אנדריאה וחוטב.." הוא השתתק
במחצית המילה, אך היה כבר מאוחר. איך הוא יכול
היה לדעת שרנאטינו לא ידע דבר. גראקק הביט על
שולט הברקים הנבוך במבט תוכחה. קרלו אנדראו
לויג'י המסכן! הוא תמיד דיבר ועשה את ההפך ממה
שצריך. רנאטינו לא ענה דבר, הוא רק הסתובב כדי
שאף אחד לא יראה את הדמעות שבעיניו. ואז

גראקק, בלי לומר מילה, הניף את כנפיו ועף לאנשהו.
עובדי נמל התעופה הורידו את הסולם וסגרו היטב את דלת המטוס. ארבעה מנועים חזקים התחילו לעבוד והמטוס זז ממקומו.
באשנב הופיע הפרצוף החיוור של אנדריאה, בת חוטב העצים. בפעם האחרונה הסתכלה אנדריאה על הגן הציבורי, שם איפה שעמד האלון האדום. לא היה לה כל רצון לנסוע, ועצוב היה לה להיפרד מהחברים הטובים.
דרך הדמעות נראה לה שהיא רואה את גראקק. לא, זה רק היה נדמה לה. אך הוא היה מאוד דומה לגראקק.
קשה להאמין ובכל זאת היה זה גראקק!
המטוס התגלגל כבר על המסלול. והנה הוא התרומם כבר לשמיים. וגראקק לא המתין עד שהמטוס יעלם מהעיניים. תוך נפנוף כנפיים חזק עף הבז חזרה לאלון האדום. רק להספיק. רק להספיק!
הוא עף כמו כדור מרובה עד האלון. ומיד פתח רחב את מקורו כדי למסור את החדשות, אך לא יכול היה להוציא אף מילה. הוא נחנק מהמאמץ.
"תירגע" רנאטינו נפנף עליו בכובעו כמו במניפה "מה קרה?"
"אנדריאה.." הוציא גראקק מילה.
"מה אנדריאה?"
"בכתה!!"
רנאטינו קפא במקומו.
"אם כך..."
אם אדם בוכה, סימן שרע לו. ואם אנדריאה בכתה כשטסה לקנדה, סימן שהיא לא רצתה להיפרד מחבריה.

*

"אוף‌פף!" קרא רנאטינו כל כך חזק שזוג הקוקיות מהענף עליון קפץ על רגליהם.
כולם חייכו. אבל אף אחד לא שאל מה הפירוש של "אוף‌פף!" כי כאשר מישהו קורא "אוף‌פף!" בקול כזה, זה סימן שרוצה לומר:
"לכל הרוחות! עכשיו בעצמי אטפל בזה!"
רנאטינו לא חיכה רגע ובאומץ יצא למאבק.
הייתם רוצים לראות את פרצופו של הטייס! הוא באותו הרגע טס בשקט בגובה 10000 רגל ופתאום ראה שמולו מתרומם משהו איום.
הוא חשב שהשתגע.
"התורן במגדל פיקוח!" הוא קרא למיקרופון "כאן הטיסה באץ-8 לקנדה. אחריי עף אדם... הוא רודף אחריי!"
"יתכן ונפל מהמטוס" ענה בשקט הפקח התורן, אך מיד הבין:
"מה-ה-ה? אדם? בגובה 10000 רגל?"
"כן, כו, אדם קטן בכובע ירוק. הוא תלוי על שלושה-עשר בלונים אדומים."
הפעם הפקח התורן לא ענה דבר. הרים את השפופרת ומיד קרא לשירותי כבאות, למשטרה ולעזרה מבית המשוגעים. כנראה הטייס השתגע פתאום.
ורנאטינו, תלוי על שלושה עשר בלונים, השתדל

נואשות להשיג את המטוס. אך למרות שמשכו אותו בכל כוחו גראקק ושבעת הדרורים, המרחק למטוס לא פחת. ארבעה מנועים גדולים הם לא צחוק!
"טרררך! אני אשרוף שני מנועים" קרא קרלו אנדראו לויג'י שהופיע ליד רנאטינו. "אז הטייס יצטרך להוריד את המהירות".
"לא, מוטב שתדחוף אותי!" אך באותו רגע נזכר רנאטינו שהוא מדבר אל ברק. "לא, לא! לא צריך!"
והוא שוב המשיך במרוץ הנואש.
והמטוס טס הלאה והלאה. בסוף רנאטינו הבין שלא יצליח להשיג את הציפור בעלת ארבעה מנועים.
והנה גם גראקק הפסיק למשוך אותו ועף משם.
שבעת הדרורים התנפלו עליו.
"בוגד! החליט לברוח! חזור מיד!"
וגם הם עפו אחריו.
האם כל החברים עזבו את רנאטינו והוא נשאר לבדו?
לא, לא, אל פחד.
כי הציפורים סובבו את המטוס. גראקק דפק ישירות בזכוכית האשנב. אנדריאה המופתעת הפסיקה לבכות. שבעת הדרורים הסתדרו בצורת חץ והתנפלו על המטוס מקדימה. המראה שלהם היה מאיים מאוד. גם לטייס המסכן לא היו כבר ספקות.

הוא השתגע.
"פקח תורן!" הוא צעק במיקרופון "שבעה דרורים התקיפו אותי! כן, כן, אני נשבע! שבעה דרורים!"
"בום-בום-בום" דפקו שבעת הציפורים בחלון קדמי של המטוס כדי להפחיד את הטייס. אך הוא גם בלי זאת היה כבר חסר אונים. כאילו קשרו אותו בחבל. דיילת מפוחדת קשרה לו את ראשו בסמרטוט רטוב.
"בום-בום-בום" דפקו הדרורים במטוס, אך הוא המשיך לטוס במסלול שלו.
צריך היה להמציא עוד תעלול כדי לעצור אותו. וכאן בא לעזרה קרלו אנדראו לויג'י.
"טרررך!" הכה ברק ישר לפני חרטום המטוס, ושוב "טרررך! טרررך!" קצת מימין.
"פקח תורן" ילל הטייס "כאן סערה מצד ימין שלי. סערה וברקים סביב, למרות שהשמיים הכחולים!"
"תתחיל לחזור!" קיבל הטייס פקודה ממגדל הפקוח.

עכשיו היה זה כבר קולו של הפרופסור דה קנקטיס, הרופא הראשי של בית המשוגעים.
הטייס התחיל מיד לסובב את המטוס ויצא בדרך

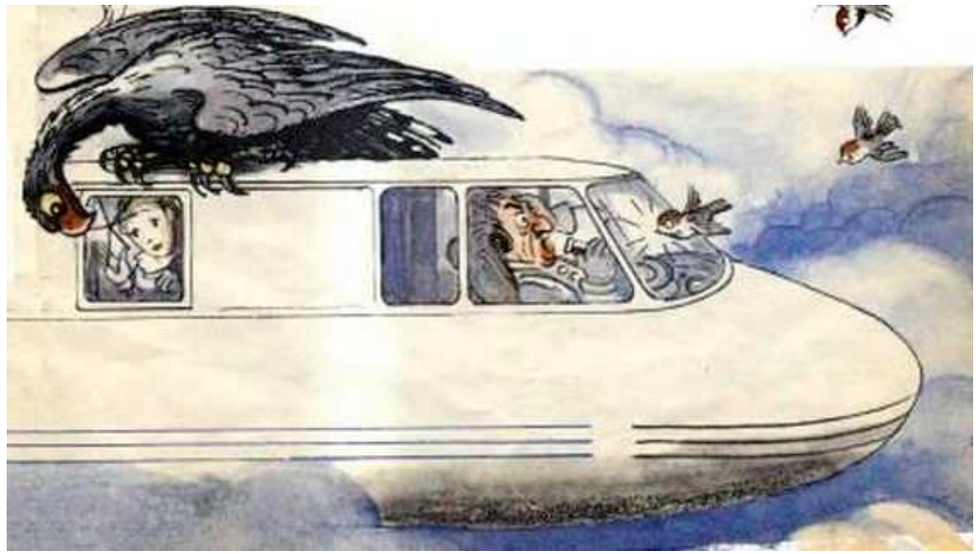

חזרה.
רנאטינו מביט ולא המאמין לעיניו. המטוס פנה ממש מולו.
"טרך-בדי-טרך!" עוד מכה חזקה במקור וגראקק הצליח בסוף לשבור את זכוכית האשנב.

"מהר, קפצי למטה!" קרא גראקק לאנדריאה. אך היא לא זזה. אבל גראקק מוסיף:
"רנאטינו הורה! הוא כאן!"
ואנדריאה קופצת! בשקט, בבטחה! מגובה של 10000רגל.
ומיד נופלת ישר לידיים של רנאטינו. הם עכשיו ביחד בסוף.
גראקק ושבעה הדרורים מסתובבים באוויר ומצפצפים, שרים מי יותר חזק.
ורנאטינו עם אנדריאה מאושרים כל כך שאפילו לא מרגישים שהם נופלים כל רגע מהר יותר. מובן, הם הרי עכשיו שניים ולכך דרושים כבר עשרים ושישה בלונים ולא שלושה-עשר.
והאדמה כל פעם קרובה יותר.
הם מרגישים זאת כשנשארו עוד רק 5000 רגל.
"תסתכל כמה מהר העיר מתקרבת" אומרת

אנדריאה "נראה שאנו נופלים."
"כן" עונה לה רנאטינו שמביט עליה בחיבה "נופלים."
ושניהם בכלל לא דואגים! יותר אפילו – מאושרים. כי הם ביחד ולא מפחדים מדבר. במקרה הגרוע ביותר הם יכולים למות ביחד. וגם טוב שלידם עף גראקק הבז הנבון, והוא, בוודאי, לא ייתן לשני חבריו להיפגע.
קרלו אנדראו לויג'י מיד הבין שרנאטינו ואנדריאה בצרה. הוא פרץ דרומה. פרץ כמו ברק. ותוך רגע חזר עם עננים קטנים. ועכשיו רנאטינו ואנדריאה לא נופלים יותר. הם יורדים על ענן. והם כבר יושבים על ענן רך, לבן כמו נוצה, מאוד מתאים לשני מאוהבים.
"ראית?" אומר רנאטינו.
"כן" עונה אנדריאה.
ויותר אף מילה.
היום לבני האדם ראש מלא כל מיני דאגות, רק לעתים רחוקות הם נהנים משקיעת שמש יפה. אך אם יזדמן לכם להסתכל בערב על השמיים, תביטו גם על הענן הזה. כזה לבן-לבן, ממש בקצה האופק.

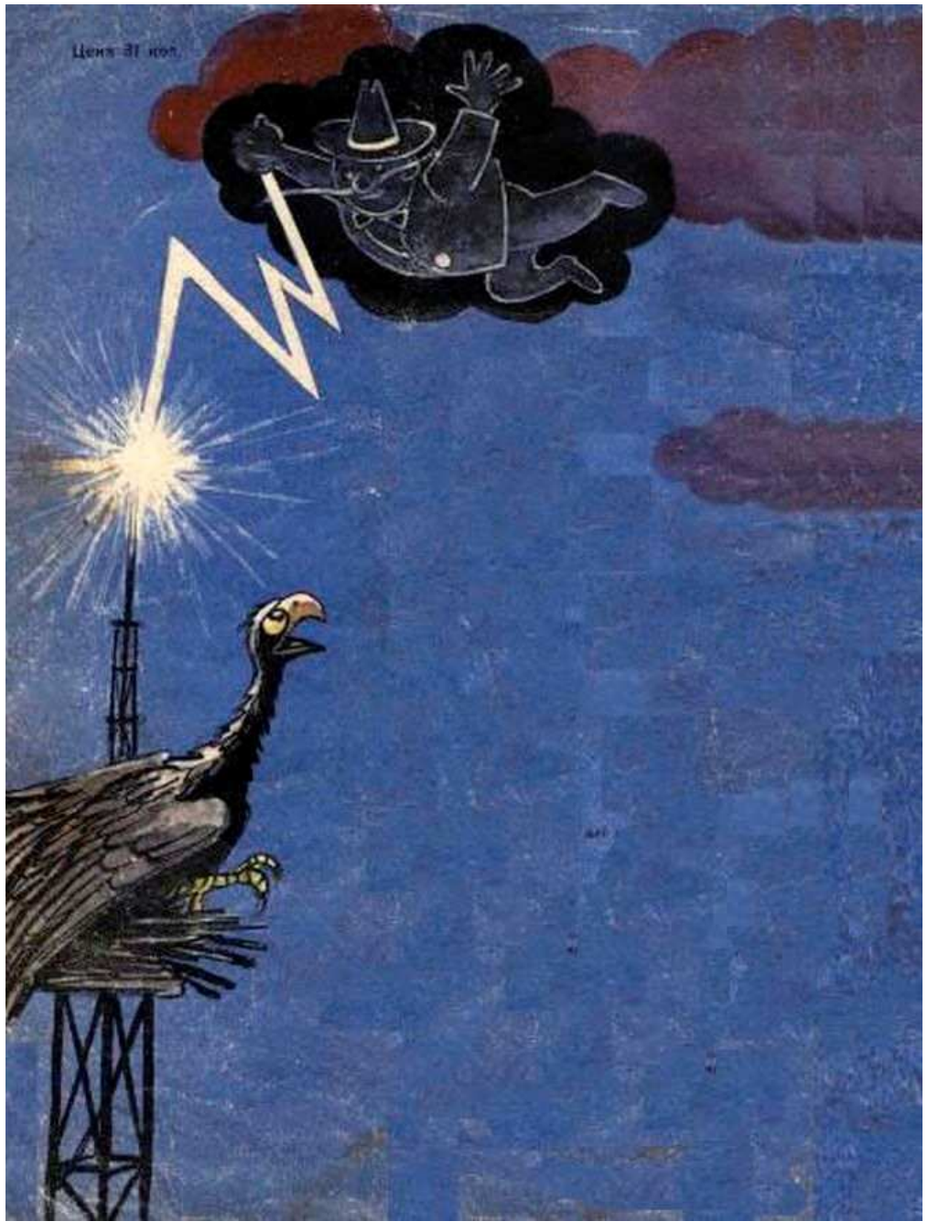

אינכם רואים דבר?

בוודאי, אני מבין. אתם רואים קרני השמש השוקעת.

ובכל זאת לא שמתם לב לדבר?

לא?

הנה הם שם, רנאטינו ואנדריאה. אני מבטיח. הם יושבים על ענן נקי, רך כמו מוך ומביטים זה לזו בעיניים.

אינכם מאמינים?

ואני יודע זאת בדיוק.

רוצים להתערב?!